

Fatıma-tüz-zehra

Peygamberimizin en sevgili kerimesi.

Hazret-i Fâtıma, hicretten onüç sene önce, Mekke'de doğmuştu. Küçük yaşına rağmen, Peygamber efendimize yardım ediyor ve Kureyş kâfirlerinin işkencelerine karşı geliyordu.

Abdullah ibni Mesûd der ki:

“Resulullah efendimizin Kureyşe bedduâ ettiğini asla işitmedim. Yalnız birgün, Kâbe-i şerif yanında namaz kılıyordu. Ebu Cehil, kendi adamlarıyla bir yerde oturuyorlardı. O sırada bir kimse gelip, ölmüş bir deve işkembesini oraya bıraktı. Ebu Cehil dedi ki:

- Bu kan ile bulaşmış işkembeyi, kim götürüp, Muhammed secdeye inince, arkasına koyar?

Fâtıma'ya haber verdi

Onların içinde en ziyade bedbaht Ukbe bin Ebî Muayt, bu çirkin işe girişip, onu, Peygamberimiz secdede iken üstüne koydu. Resulullah efendimiz secdeden kalkmadı. O bedbahtlar gülüştüler. O kadar ki, gülmekten birbirlerinin üzerine düştüler.”

İbni Mesûd anlatmasına şöyle devam etti:

“Ben uzaktan bakardım. Müşriklerin korkusundan yanına varamadım. Nihayet bir kimse, Hazret-i Fâtıma'ya haber verdi. Hazret-i Fâtıma gelip, Resûl-i ekremin üzerinden onu kaldırdı. Bunları yapanlara ağır sözler söyledi, bedduâda bulundu. Hazret-i Fâtıma bu sıralarda küçük bir kız idi.

Müşriklerin hiçbiri Hazret-i Fâtıma'ya cevap vermedi. Peygamberimiz, namazdan kalkınca, bunların isimlerini sayarak üç kere buyurdu ki:

- Ya Rabbi! Kureyşten şu topluluğu sana havale ediyorum.”

İbni Mesûd der ki: “Allah hakkı için, onları Bedir günü gördüm. Hepsini katledip, ayaklarından sürüyerek, Bedir kuyusuna bıraktılar. Ümeyye ve Amr'ı ise parça parça ettiler. Ammar ve Velid'i çok fecî şekilde öldürüp, cehenneme gönderdiler.”

Resulullah efendimiz, Medine-i münevvereye, Allahü teâlânın emriyle hicret ettikten sonra, hanımı Sevde, kızları Ümm-i Gülsüm ve Hazret-i Fâtıma'yı getirmeleri için, Ebu Râfiî ile Zeyd bin Hârise'yi Mekke'ye gönderdi. Onlara 500 dirhem gümüş ile iki deve verdi.

Emrine bağlıdır

Zeyd ile Ebu Râfiî Mekke'ye gittiler. Resulullahın kızları Ümm-i Gülsüm, Hazret-i Fâtıma, Sevde, Zeyd'in zevcesi Ümm-i Eymen'i ve oğlu Üsâme'yi alıp, beraber Medine'ye geldiler.

Hazret-i Fâtıma küçük yaşta iken, annesi Hadice-tül Kübra vefat ettiği için, Resulullah efendimiz onu, bülûğ yaşına kadar, yanından ayırmadı. Onu en iyi şekilde yetiştirip, terbiye etti.

Birgün Hazret-i Fâtıma, bir hizmet için, Resul-i ekremin huzuruna girmişti.

Resulullahın mübarek nazarları kerimelerine ilişti. Evlenme çağına eriştiğini müşahede ettiler.

Ümm-i Seleme ve Selman'dan rivayet olunmuştur ki; Hazret-i Fâtıma bülûğ çağına erdikte, Kureyşten çok kimseler istedi. Resul aleyhisselam, kimsenin sözüne iltifat etmeyip, buyurdu ki:

- Onun işi, Hak teâlânın emrine bağlıdır.

Birgün Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer ve Sâd bin Muâz, mescidde oturup; "Hazret-i Fâtıma'yı, Hazret-i Ali'den gayri herkes istedi. Kimseye iltifat olunmadı" diye konuştular. Hazret-i Sıddık dedi ki:

- Zannederim ki, Ali'ye nasip olur. Gelin, ziyaretine gidelim ve bu meseleyi açalım. Eğer fakirliği ileri sürerse, yardımda bulunalım.

Sâd bin Muâz da dedi ki:

- Ya Eba Bekir! Sen, hep hayır yaparsın. Kalk, biz de sana arkadaş olalım.

Beni memnun ettiniz

Üçü birden mescidden çıkıp, Hazret-i Ali'nin evine gittiler. Hazret-i Ali, onları görünce, karşılayıp hâl ve hatırlarını sordu. Hazret-i Ebu Bekir şöyle sordu:

- Ya Ali! Her hayırlı işte sen öndersin ve Resul-i ekrem katında hiç kimseye nasip olmamış bir mertebedesin. Fâtıma'yı herkes talep etti. Hiç kimseye iltifat olunmadı. Sana nasip olacağını zannediyoruz. Niçin teşebbüs etmezsin?

Hazret-i Ali bunu işitince, mübarek gözleri yaşla doldu ve dedi ki:

- Ya Eba Bekir! Beni ziyadesiyle memnun ettiniz. Ona, benden daha fazla rağbet eden yoktur. Lâkin elimin darlığı buna mânidir.

Hazret-i Ebu Bekir, bunun üzerine şöyle cevap verdi:

- Böyle söyleme! Allahü teâlâ ve Resulünün yanında, dünya birşey değildir. Buna fakirlik mâni olamaz. Var, Fâtıma'yı iste!

Hazret-i Ali buyuruyor ki:

"Resulullahın huzuruna utanarak ve sıkılarak girdim. Resulullahın bütün heybet ve vakârı üzerinde idi. Huzurunda oturdum ve konuşmaya kâdir olamadım. Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Niçin geldin, bir ihtiyacın mı var?

Sustum. Resulullah efendimiz:

- Herhâlde Fâtıma'yı istemeye geldin" buyurunca; "Evet" diyebildim.

Peygamber efendimiz, Hazret-i Fâtıma'ya, Hazret-i Ali'nin kendisini istediğini duyurdu. O da sustu. Peygamber efendimiz buyurdular ki:

- Fâtıma'ya mehr olarak verecek neyin var?

- Ya Resulallah! Benim hâlimi sizden iyi kimse bilmez. Bir kılıcım, bir de devem vardır. Başka bir şeyim yoktur.

Mihr olarak kâfidir

Resulullah efendimiz tekrar buyurdular ki:

- Kılıcın gazaya lazımdır. Deven bineğindir. Sana verdiğim Hutamî zırhlı gömleğin nerededir, ne oldu?

- Yanımdadır.

- Onu sat ve parasını bana getir! Mihr olarak o kâfidir."

Bunun üzerine Hazret-i Ali, zırhını satması için birine verdi. Verdiği kimse, pazarda satarken, Hazret-i Osman efendimiz zırhı tanıyarak 400 dirheme satın aldı. Yanına da 400 dirhem daha koyarak:

- Bu zırh sizden başkasına lâyük değil" diyerek Hazret-i Ali'ye geri gönderdi. Hazret-i Ali, bu para ile düğün hazırlıklarına başladı.

Peygamber efendimiz, sevgili kızı Hazret-i Fâtıma'nın düğün vakti yaklaştığında, **"Eğer annesi hayatta olsaydı, şimdi onun çeyizini hazırlardı"** diye düşündü. Bu düşüncede iken, Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki:

- Ya Resulallah! Hak teâlâ sana selam ediyor. **"Hiç merak etmesin. Kızı Fâtıma'nın bütün ihtiyaçlarını, çeyizini ben temin edeceğim"** buyurdu.

Hak teâlânın emri nasıldır?

Peygamber efendimiz, bu sözleri duyunca, şükür secdesi yaptı. Daha sonra Cebrail aleyhisselam, elinde, üzeri bir bohça ile örtülü altın bir tepsi ve yanında bin meleklerle geldi. Mikail, İsrail ve Azrail aleyhimüsselam da aynı şekilde gelmişlerdi. Bunların ellerinde de birer altın tepsi vardı.

Peygamber efendimiz, bunları görünce sordu:

- Ey kardeşim Cebrail! Hak teâlânın emri nasıldır? Bu altın tepsiler de nedir?

Cebrail aleyhisselam şöyle cevap verdi:

- Ey Allahın Resülü! Allahü teâlâ sana selam ediyor. **"Habibimin kızı Fâtıma'yı, Ali'ye ben verdim. Arş-ı a'zamda nikâh ettim. Habibim de eshab-ı arasında nikâh etsin! Tepsilerin birinde, cennet elbiseleri vardır. Onu Fâtıma'ya giydirsin. Diğer tepsilerde cennet yemekleri vardır. Onlar ile de eshabına ziyafet versin!"** buyurdu.

Resul-i ekrem efendimiz, bu müjdeyi işitince, yine şükür secdesi yaptı. Sonra, dört yüz dirhem mehr ile nikâh yapılacaktı. Haberciler Hazret-i Fâtıma'ya müjdeyi götürdüler. Fakat O, razı olmadı.

Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki:

- Ya Resulallah! Allahü teâlâ, **"Fatıma dört yüz dinara razı olmuyorsa, dört bin dinar olsun!"** buyurdu.

Hazret-i Fâtıma'ya bunu haber verdiler. O yine razı olmadı.

Şefaata etmek istiyorum

Peygamber efendimiz, kızının esas maksadının ne olduğunu öğrenmek için, yanına gitti. Esas maksadının ne olduğunu sordu. Hazret-i Fâtıma dedi ki:

- Babacığım, ben dünyalık bir şey istemiyorum. Benim maksadım dünya değildir. Benim isteklerim ahiret ile ilgilidir. Sen ahirette, ümmetinden günahkârlara şefaata edeceksin. Ben de ümmetinden günahkâr kadınlara şefaata etmek istiyorum. Muradım budur. Bu isteğim kabul edilirse, razı olurum.

Peygamber efendimiz, bu isteğini Cebrail aleyhisselama bildirdi. Cebrail

aleyhisselam, Hazret-i Fâtıma'nın arzusunun kabul edildiğini, ahirette, ayrıca onun da şefaata edeceğini bildirdi.

Peygamber efendimiz, gelip bu haberi sevgili kızına bildirdi. Hazret-i Fâtıma dedi ki:

- Babacığım, senin şefaata edeceğine dair Kur'an-ı kerimde ayetler vardır. Benim şefaata edeceğime dair delil nedir?

Peygamber efendimiz, durumu Cebrail aleyhisselama tekrar bildirdi. Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam beyaz bir ipek getirdi. Bunun üzerinde şöyle yazıyordu:

(Kıyamet günü mümin kadınlara, Fâtıma kulumu şefaataçı tayin ettim. Bu hüccet elinde bâkî kalsın.)

Hazret-i Fâtıma'nın şefaatine izin verildikten sonra, Peygamberimiz Hazret-i Bilâl'e hitap edip, muhacirin ve ensarı toplamasını emretti. Cümlesi meşicid-i şerifte toplandı. Peygamberimiz minbere çıktı. Hamd ve sena eyledikten sonra, muhacirin ve ensara hitaben buyurdu ki:

- Ey müslümanlar, biliniz ki, kardeşim Cebrâil gelip, Hak teâlânın, melekleri toplayıp, "Fâtıma binti Muhammed'i, kulum Ali bin Ebî Talib'e verdim ve akit ettim" buyurduğunu haber verdi. Bana da emretmiş ki, eshabım arasında bu akdi tecdid edip, şahitler huzurunda akd-i nikâh edeyim.

Ben de râzı oldum

Sonra Hazret-i Ali'ye dönüp buyurdu ki:

- Ya Ali! Kalk, nikâh hutbeni yerine getir!

Hazret-i Ali kalkıp, Peygamber efendimizin önüne geldi. Hak teâlâyâ hamd ve sena eyledi. Habib-i Rabbil âlemine salevat getirdi. Sonra Habibullah'a işaretle dedi ki:

- Resulullah efendimiz, kızı Fâtıma'yı bana tevzic etti. Ben de buna razı oldum. Sizler de bu nikâha şahit olun.

Eshab-ı kiram buyurdular ki:

- Ya Resulallah! Bu şekilde tevzic buyurduğunuza biz şahit olalım mı?

Peygamberimiz buyurdu ki:

- Evet şahit olun.

Etraftan, "Allahü teâlâ mübarek etsin" dediler. Sonra Resulullah odasına geldi. Hazret-i Ebu Bekir'e biraz para verip, çeyiz için bir şeyler almak için gönderdi. Selman ile Bilal'i de çağırıp buyurdu ki:

- Taşınacak şey olursa siz taşıyın.

Hazret-i Ebu Bekir buyurur ki:

"Dışarı çıktım. Parayı saydım. Üçyüzaltmış dirhem geldi. Hazret-i Fâtıma'nın çeyizini o para ile gördüm. İçi yün dolu bir döşek aldım. İçi hurma lifiyle dolu bir yastık, topraktan birkaç kap kacak aldım. Resul aleyhisselama getirdim. Görünce, mübarek gözlerinden yaşlar aktı ve, "Ya Rabbi! En iyi kapları toprak çanak olan bu kullarına bereket ver" diye duâ eylediler.

Ne iyi hanımdır

Hazret-i Ali buyurdu ki:

Bunun üzerinden bir ay geçti. Bu hususta mecliste hiç konuşulmadı. Ben de hicabımdan ağzımı açamadım. Fakat, bazen beni yalnız gördüklerinde buyurlardı ki:

- Senin hanımın ne iyi hanımdır. Sana müjdelersun ki, O, âlemdeki hanımların efendisidir.

Bir aydan sonra, Hazret-i Ali'nin yakınları dediler ki:

- Ya Ali! Bu nikah ile çok sevindik. Lâkin bir de düğün nasip olsa.

Hazret-i Ali de onlara, "Benim de isteğim odur, ancak söylemekten hicâb ederim" diye cevap verdi.

Bunun üzerine Ümm-i Eymen'den, aracılık yapmasını istediler. O da durumu Peygamber efendimizin hanımlarına söyledi.

Peygamber efendimizin zevcelerinin, durumu Resulullah'a arz etmelerinden sonra, Peygamber efendimiz Hazret-i Ali'yi çağırarak buyurdu ki:

- Zevcenî ister misin ya Ali?

Hazret-i Ali de şöyle cevap verdi:

- Evet ya Resulallah! Anam ve babam sana feda olsun.

Resul-i ekrem efendimiz emir buyurdu. Hazret-i Fâtıma'nın çeyizini hazırladılar. Hazret-i Ali'ye bir miktar para verip, hurma ve yağ almasını söyledi. Hazret-i Ali bunları getirince, hurma, yağ ve yoğurdu karıştırıp, bir çeşit yemek yaptı ve eshab-ı kirama düğün yemeği olarak yedirdi.

Evimden çıkıp gidiyorsun

Yemekten sonra Resulullah efendimiz, bir eliyle Hazret-i Ali'yi ve diğer eliyle de Hazret-i Fâtıma'yı tutarak, evlerine götürdü. Fâtıma'yı bağrına bastı.

Peygamber efendimiz Hazret-i Fâtıma'ya düğün günü şöyle nasihat etti:

- Kızım, evimizden çıkıp, başka bir eve, ülfet etmediğin bir kimseye gidiyorsun. Sen kocana yer ol ki, o sana gök olsun! Sen ona hizmetçi ol ki, o sana köle olsun! Kocana yumuşak davran! Öfkeli hâllerinde sessizce yanından kayboluver. Öfkesi geçinceye kadar ona görünme!

Ağzını ve kulağını muhafaza et! Kocan sana fena söylese, söylediklerini duyma ve sakın mukabelede bulunma! Ona karşı gelme! Daima senden güzel söz işitsin, güler yüz görsün. Bu suretle sana iyi nazarla baksın.

Sonra alnından öptü. Hazret-i Ali'ye teslim etti ve "**Zevcen iyi zevcedir**" buyurdu. Her ikisini Hak teâlâyâ ısmarladı. Sonra mübarek eliyle kapının iki kanadını tutup, bereket ile duâ eyledi ve çıkıp gitti.

Bir miktar kalsın

Hazret-i Ali buyurdu ki:

"Resulullahın hanemize teşrif buyurduğu gün, düğünden dört gün geçmiş idi. Bizimle sohbet eyledi. Sonra bana dedi ki:

- Yâ Ali! Su getir!

Kalktım su getirdim. Bir ayet-i kerime okudu ve buyurdu ki:

- Bu sudan biraz iç! Bir miktar kalsın!

Öyle yaptım. Kalan suyu başıma ve göğsüme serpti. Tekrar, "**Su getir**" buyurdu. Yine su getirdim. Bana yaptığı gibi, Hazret-i Fâtıma'ya da yaptı. Sonra beni dışarı gönderdi. Fâtıma'ya nasihat ettikten sonra, beni davet etti. Bana da Fâtıma'yı ısmarlayarak buyurdu ki:

- Ya Ali! Fâtıma'nın hatırına riayet eyle! O benden bir parçadır. Onu hoş tut! Eğer onu üzersen, beni üzmüş olursun.

Sonra, ikimizi de Allahü teâlâyâ ısmarladı." Resulullahın soyu Hazret-i Fâtıma'dan devam etti. Peygamberimizden 6 ay sonra vefat etti.